

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA KRAJOWA
ZASTĘPCA PROKURATORA GENERALNEGO

Warszawa, dnia 10 lipca 2018 r.

03980200068099
RPW/21163/2018 P
2018-07-12

PK IV Ksk 3852.2017

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Stanisław Karczewski

W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia z dnia 22 listopada 2017 r., znak: BPS/043-50-1364/17, przekazane w dniu 28 listopada 2017 r. do Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, przy piśmie Dyrektora Biura Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 listopada 2017 r., znak: BM-I-052-1664/17/2 wraz z tekstem oświadczenia złożonego przez Senator Rzeczypospolitej Polskiej – Panią Marię Koc podczas 50. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 15 listopada 2017 r., dotyczącego uniewinnienia Pana S K. od popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na szkodę Pana K S. - uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Przeprowadzona w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej analiza akt sprawy II K 673/15 Sądu Rejonowego w P. nie dała podstaw do wniesienia, przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, kasacji w trybie art. 521 § 1 k.p.k., na niekorzyść Pana S K. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 sierpnia 2017 r., sygn. akt X Ka 791/17, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 marca 2017 r., sygn. akt II K 673/15.

Nie stwierdzono bowiem aby prawomocny wyrok zapadły w tej sprawie dotknięty był uchybieniami stanowiącymi bezwzględne przyczyny odwoławcze, określone w art. 439 k.p.k., bądź też innym rażącym naruszeniem prawa, mogącym mieć istotny wpływ na jego treść w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. – a jedynie takie uchybienia mogą stanowić podstawę wywiedzenia kasacji.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 marca 2017 r., sygn. akt II K 673/15, S K. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa polegającego na tym, że w dniu 2 września 2012 r. w miejscowości C., gmina K. ., woj. ., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami wziął udział w pobiciu K S. w ten sposób, że kopał go w twarz i głowę czym doprowadził wymienionego do naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Godzi się w tym miejscu podkreślić, że powyższy wyrok zapadł wskutek ponownego rozpoznania przedmiotowej sprawy.

Pierwotnie oskarżony S K., wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt II K 191/13, również został uniewinniony od popełnienia opisanego wyżej przestępstwa. Jednakże w wyniku rozpoznania apelacji od powyższego wyroku wniesionej przez pełnomocnika pokrzywdzonego Pana K S., Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 22 maja 2014 r., sygn. akt X Ka 385/15, uchylił wyrok Sądu I instancji wskazując, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie została wyczerpana inicjatywa dowodowa, a w konsekwencji zaskarżone orzeczenie zostało wydane przedwcześnie.

Od uniewinniającego wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 marca 2017 r., sygn. akt II K 673/15, ponownie apelację na niekorzyść oskarżonego S K. wniósł pełnomocnik pokrzywdzonego K S.

We wniesionym środku odwoławczym skarżący zarzucił Sądowi I instancji rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k., jak również popełnienie błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2017 r., sygn. akt X Ka 791/17, nie uwzględnił podniesionych w apelacji zarzutów i utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy odniósł się do wszystkich zarzutów zawartych w zwyczajnym środku odwoławczym, jak i argumentacji je wspierającej zawartej w uzasadnieniu tegoż środka odwoławczego, zgodnie z wymogami przewidzianymi treścią art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Ustalenia przyjęte przez Sąd Rejonowy w P., zaaprobowane przez Sąd Okręgowy w W. co do przebiegu zdarzenia w dniu 2 września 2012 r., znajdują oparcie w zgromadzonym i ujawnionym w toku rozprawy materiale dowodowym.

Rozumowanie Sądu Rejonowego w P. zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, jest poprawne logicznie, wyczerpujące i przekonujące. Nie można temu rozumowaniu zarzucić błędu, jak również dowolności w ocenie materiału dowodowego (art. 7 k.p.k.).

Należy w tym miejscu zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 9 listopada 1990 r., WRN 149/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 41) przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. między innymi wtedy, gdy poprzedzone jest ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.) i jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w przypadku ustaleń faktycznych poczynionych w przedmiotowej sprawie.

Odnosząc się w tym miejscu do treści oświadczenia złożonego przez Panią Senator Marię Koc, należy podkreślić, że Sąd Rejonowy w P. w sposób bardzo obszerny, a zarazem racjonalny i logiczny odniósł się do problemu obdarzenia lub nie obdarzenia walorem wiarygodności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków, w tym zeznań złożonych przez pokrzywdzonego Pana K S. oraz jego żonę Panią M S.

Analizując materiał dowodowy zebrany w przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy w P. zasadnie doszedł do ustalenia, że de facto jedyną osobą, która miała widzieć atak oskarżonego na Pana K S., polegający na tym, że kilku mężczyzn trzymało pokrzywdzonego, zaś oskarżony S K. kopał go wielokrotnie w twarz, była Pani

M S. – żona pokrzywdzonego. Okoliczności tych nie potwierdził jednak żaden ze świadków przesłuchanych w sprawie. Pokrzywdzony zeznał wprawdzie, że był kopany i nie wiedział co się z nim dzieje, ale o osobie sprawcy dowiedział się dopiero od żony.

W ocenie Sądu wersja zdarzenia przedstawiona przez pokrzywdzonego i jego żonę jest jednakże w tym zakresie niewiarygodna, przy czym Sąd w długiej i przekonującej argumentacji przedstawił swój tok rozumowania w tej kwestii. Co więcej zasygnalizował, że ani pokrzywdzony, ani też jego żona nie powiadomili o fakcie pobicia będących na miejscu zdarzenia (zabezpieczających uroczystość dożynkową) funkcjonariuszy Policji, którzy interweniowali w związku z wybiciem szyby przez pokrzywdzonego w drzwiach wejściowych do łazienki.

Jednocześnie nie ulega wątpliwości, że w wyniku przeprowadzonej obdukcji lekarskiej u pokrzywdzonego stwierdzono duży obrzęk nosa, złamanie kości nosa z przemieszczeniem, załamanie kości jarzmowej prawej, drobne rany tłuczone czoła oraz inne uszkodzenia ciała, przy czym biegli stwierdzili, że obrażenia te najprawdopodobniej powstały w okolicznościach podanych przez pokrzywdzonego, a więc wskutek pobicia.

Należy jednakże stwierdzić, za Sądem Rejonowym w P., że przedmiotowa opinia nie stanowi kluczowego dowodu w sprawie przeciwko oskarżonemu S K. Opinia ta bowiem, w żaden sposób nie przesądza o osobach sprawcy przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k., a tym samym o winie oskarżonego. W realiach przedmiotowej sprawy nie istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu udziału w pobiciu pokrzywdzonego Pana K S.

Odnosząc się zaś do kwestii rozstrzygnięcia o kosztach procesu związanych z wydaniem wyroku uniewinniającego i obawy pokrzywdzonego Pana K S, iż będzie zobowiązany do zwrotu oskarżonemu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa adwokackiego w wysokości 5.400 zł i 12.456 zł, które to okoliczności zostały podniesione w oświadczeniu Pani Senator Marii Koc podnieść należy, że postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2018 r., sygn. akt II K 673/15, Sąd Rejonowy w P. na podstawie art. 626 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżyciela posiłkowego K S. na rzecz oskarżonego S K., powołując się na przepis § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), kwotę 840 zł tytułem poniesionych przez oskarżonego kosztów zastępstwa adwokackiego w sprawie o sygn. II K 673/15 – przed sądem odwoławczym.

Stosownie bowiem do treści art. 626 § 1 i § 2 k.p.k. jeżeli w orzeczeniu kończącym postępowanie nie zamieszczono rozstrzygnięcia o kosztach, jak również gdy zachodzi konieczność dodatkowego ustalenia ich wysokości lub rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wykonawczego, orzeczenie w tym przedmiocie wydaje odpowiednio sąd pierwszej instancji, sąd odwoławczy, a w zakresie dodatkowego ustalenia wysokości kosztów także referendarz sądowy właściwego sądu.

Zgodnie zaś z art. 632 pkt 2 k.p.k. jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania koszty procesu ponosi w sprawach z oskarżenia publicznego – Skarb Państwa, za wyjątkiem należności z tytułu udziału adwokata lub radcy prawnego w charakterze pełnomocnika pokrzywdzonego, oskarżyciela posiłkowego albo innej osoby.

Z kolei stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k. w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego (co miało miejsce w przedmiotowej sprawie – uwaga własna) koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy, a jeżeli środek ten pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego - koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Konstatując, z przedstawionych wyżej powodów brak jest podstaw do podjęcia działań na niekorzyść Pana S . K. w trybie nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Z wydziału Sądowego
Robert Hernand